

MAETUD SALADUSED

*Ühe perekonna liigutav ja tagasivaatav rännak
leina- ja süütunde radadel pärast hävitavat kaotust*

KIMBERLY
BELLE

Kimberly Belle
The Ones We Trust
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2015 by Kimberle Swaak-Maleski
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04309516
ISBN 978-9949-25-908-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Naistele ja meestele, kes iga päev oma eluga meie riigi ja oma kallite nimel riskivad.

Esimene osa:
Sünged tõed

1

On olemas õhuke, habras joon, mis meid kõiki ebaõnnest eraldab. Koht, kus elu vangub noateral ja kõik taandub üheleainsale üksikule sekundile. Sa kas vihised õndsas teadmatuses veoautost mööda või kihutad sellele pea ees otsa. Ühel hetkel on olemas enne ning seejärel, ilma igasuguse hoiatuse või vabanduseta, on olemas pärast.

Kolme viimase aasta jooksul olen ma tagasi pöördunud nende viimaste *enne* hetkede juurde, nende, mil ma olin veel õndsas teadmatuses ootamatust löögist, mis mind peagi ees ootas. See ei olnud see hetk, mil Chelsea oma viimase hingetõmbe tegi, ehkki see oli päris kindlasti tragöödia. Ei, pöördepunkt oli kusa-
gil nende päevade seas, mis tema surmani viisid, kui tema lugu nagu surmav viirus läbi interneti kihutas, lumepallina kasvades ja muundudes ja mõjutades kõiki, keda puudutas. Mõjutades *teda* sõnadega, mida mina kirjutasin ja maailma laiali saatsin. Minu arvates võiks öelda, et mina mürgitasin ta nendega.

Ülejäänud maailma jaoks nägi Chelsea Vogel välja nagu iga teine valgenahaline, varajastes kolmekümnendates, keskklassi kuuluv ameeriklannast ema. Mittemidagiütleva välimusega, üks sellistest naistest, kellele sa toidupoes tervituseks kiretult naeratad, kui ta sinust ostukäruga möödub, või kes kannatlikult oma autos

ootab, kuni sa bensini tankimispüstoli hargile paned ja tagasi rooli taha istud. Sa näed teda, aga päris kindlasti ei suudaks sa teda viis minutit hiljem inimreast ära tunda.

Kuid kogu selle igava äärelinnafassaadi taga põles suur särav saladus.

Mul ei olnud sellest kõigest midugi aimugi, kui tol vihmasel teisi-päeva pärastlõunal Baltimore'i lõunaosas tema pisut päevinäinud kontorisse astusin, intervjuerimaks teda veebipõhise uudisteajakirja iWoman.com'i jaoks, kus ma tol ajal töötasin. Teadsin ainult seda, et Ameerika tõeühingu tegevdirektorina oli Chelsea avameelne geiõiguste vastane, selline, kes jutlustas jumala poolt ette kirjutatud seksuaalsusest ja loomulikust perekonnast kõigile, kes kuulamas olid. Ja inimesed näisid kuulavat, eriti sellest ajast alates, kui Chelseast sai konservatiivsete uudiste edastajate regulaarne kaastööline.

„Mina olen Abigail Wolff,” ütlesin ma administraatorile, õblukesele Maria Duncani-nimelisele naisele. „Mul on intervjuu proua Vogeliga.”

Maria pakkus mulle kohvi ja juhatas mind koosolekuruumi. Panin teda tähele, sest ta oli kena – lühikesed juuksed, värske nägu, riided, mis olid moodsad, aga mitte epakad. Aga ma mäletan teda seetõttu, et kaks nädalat hiljem edastas ta mulle loo, mis tegi lõpu minu karjäärile.

„Palun,” ütles ta mulle tol päeval, lükates kausta üle laua minu poole, enne kui olin jõudnud tema vastas istet võtta. „See on teile.”

Teadsin juba siis, kui ta minuga Baltimore'i lõunaosas Linthicum Heightsis asuvas Cracker Barrelis kohtuda soovis, et ta ei kavatse hakata minuga magusa tee ja küpsiste kõrval sõprust soetama. Kuid ma ei oleks osanud iial ette aimata seda, mis mulle kausta avades vastu vaatas. Tosinate kaupa fotosid, kõik kuu-päevade ja kellaegadega varustatud, alasti Mariast ja Chelseast. Voodis, auto tagaistmel, nende mõlema kirjutuslaudadel.

„Kes need tegi?” küsisin ma pilte lapates. Madala resolutsiooni ja kohmakate võttenurkade põhjal hinnates otsustasin, et tegemist oli ilmselt varjatud kaameraga, ja sugugi mitte kalliga.

Maria raputas pead. „Pole oluline. Need on ehtsad. Seal on ka DVD, millel on umbes kakskümmend erinevat videot.”

Lükkasin kõik kausta vahele tagasi ja sulgesin kaane. Maria oli tublisti üle täiskasvanuea piiri, arvatavasti kusagil kahekümmendate keskpaigas või enam. Kuid see ei tähendanud, et Chelsea Vogel ei võiks olla murdja või et sellest afäärist ei saaks üht pagana head lugu... ja tuntuks selle autori nimele.

Kuid siiski. Kui see lugu ilmub, peab Maria teadma, mis teda ees ootamas on.

„Mis te arvate, mida teie vanemad ütlevad, kui hommikul ajalehe lahti löövad ja neid seal näevad?”

Naise lõug kerkis. „Neid pole kedagi nägemas. Ainus pereliige, kes mul oli, suri möödunud aastal.”

„Siis teie sõbrad. Kas keegi neist teab, et te oma naissoost ülemusega magate?”

„Mul ei...” Ta vaatas alla lauale ja tõstis seejärel pilgu minu silmadesse, klammerdudes nende külge nagu vahtrasiirup, paksu ja kleepuvana. „Ma alles kolisin siia Detroitist. Siinsed inimesed ei ole just sõbralikud.”

Tõlgendasin seda selliselt, et ta ei olnud veel palju sõpru leidnud.

Osutasin meie vahel olevale ümbrikule. „Niisiis, mis teema sellega siis on? On see tähelepanu saavutamiseks? Tõestamaks inimestele, et teid armastatakse? Sest ma võin teile garanteerida, et inimesed hakkavad neid fotosid nähes igasugu asju arvama, aga mitte palju sellest ei saa olema meeldiv.”

„Mind ei huvita kuraditki see, mida inimesed arvavad. See ei ole tähelepanu saavutamiseks. See on sellest, kuidas Chelsea Vogel mind ära kasutas. Ta oli minu *ülemus* ja kasutas ära oma

võimupositsiooni, tekitamaks minus arvamust, et ta armastab mind.”

„Nii et see lugu on siis kättemaksust.”

„Ei.” Maria vastus oli kohene ja kindel. „See lugu on õiglustest. See, mis ta minule tegi, ei ole ehk ametlikus mõttes kuritegu, kuid see oli siiski vale. Ta peaks siiski karistatud saama.”

„Andke see asi kaadriosakonda. Nemad hoolitsevad selle eest, et Chelsea Vogel vallandatakse ja neid meelestatakse asju vaiki hoidma.”

„Chelsea *ongi* see kaadriosakond, kas te siis ei taipa? Ameerika tõeuhing on *tema* projekt. Ja ma ei taha vaiki olla. Mul on vaiki olemisest kõrini. Mina olen siin ohver ja ma tahan, et Chelsea maksaks.”

Ma ütlesin endale, et see oli tema hääletoonis olev õiglus, kulmu kortsu ja käsi rusikasse tõmbama panev kindlameelsus, mis mind veenis, aga mitte mõte sellest, et minu nimi saab olema seotud looga, mille ma teadsin, *teadsin* sotsiaalmeedias kulutulena laiali levivat.

„Ma teen, mis suudan, et teie isikut kaitsta, aga te peate olema teadlik sellest, et on olemas vägagi reaalne tõenäosus, et see tuleb siiski ilmsiks, ja kui see juhtub, muutub teie elu iga viimane kui sekund. Mitte üksnes praegu, vaid ka homme ja ülehomme ja üleülehomme. See skandaal – ja ärge siin eksige, see on *teie* jaoks sama palju skandaal kui *tema* jaoks – järgneb teile kogu ülejäänud elu. Te ei ole enam kunagi taas anonüümne.”

Naine neelatas, mõtles pikalt: „Ma arvan, et tahan siiski, et te selle loo kirjutate.”

„Te arvate? Või teate?” Kallutasin end ettepoole ja silmitsesin teda teraselt. Mitte üksnes naise vastus, vaid ka tema kehakeel määrab minu edasise tegevussuuna.

„Ma tean.” Naine ajas selja sirgu, lükkas õlad taha ja vaatas mulle otse silma. „Ma tahan, et te selle loo kirjutate.”

Seega seda ma tegingi. Kirjutasin selle loo.

Ja ma tegin kõike õigesti. Kontrollisin fakte ja küsitlesin tunnistajaid, vabatahtlikke ja naabruses asuvate ettevõtete töötajaid ning hoone koristajat. Kontrollisin, et tõendusmaterjali ei olnud digitaalselt muudetud, võrdlesin fotodel olevaid kuupäevi ja kella-aegu mõlema naise töö ja kodu ajakavaga. Hoidusin kasutamast Maria nime, hägustasin näod, avaldasin ainult selliseid fotosid, mis süüd kõige vaoshoitumalt ilmsiks tõid, neid, millel ei oleks mitte mingil juhul olnud võimalik Mariat ära tunda. Ma tegin iga pagana asja õigesti, aga kahekümne nelja tunni sees pärast loo avaldamist oli teave Maria isikust koos iga viimase kui foto ja videoga, mis olid selges, täisvärvidega fookuses, sellele vaatamata internetti laiali paiskunud. Nagu ma, kui nüüd enda vastu täiesti aus olla, teadsin, et juhtub.

Kaks nädalat hiljem, kaunil jaanuarihommikul poos Chelsea Vogel end duši all üles. Mind ei olnud loomulikult seal, kui see juhtus, aga see ei tähenda, et ma tema surma eest vastutav ei olnud. Lõppude lõpuks olid need *minu* sõnad, mis panid ta need viis miili Home Depoti poodi punutud köiejupi järele sõitma, selle siis koju tooma ja ümber oma kaela sõlme siduma. Ma teadsin neid sõnu kirjutades, et *mõlema* naise elu muutub. Ma ei osanud aga uneski ette näha, et üks neist ka lõpu leiab.

Saladused on salakavalad pisikesed seemned. Sa võid neid peita, maha matta, võid neid maskeerida ja varjata. Aga seejärel, just siis, kui sa arvad, et sinu saladus on ära mädanenud ja põrmuks lagunened, ärkab see uuesti ellu. See kasvatab endale juured ja varred, roomab läbi pori ja sõnniku, kasvab ja ronib ja murrab end pinnale, kõigile nägemiseks õitsema. See ongi siin õppetunniks. Tõde tuleb lõpuks alati päevavalgele.

Aga mina ei saa enam olla see, kes sellest kirjutaks.

2

Kõige veidram asi on põrgata kokku kellegi kuulsaga.

Kõigepealt tabab sind see algne äratundmissööst, kiire adrenaliinilahvatus, mis paneb su pulsi kiiremini lööma ja naha teadlikkusest kihelema. *Jumal küll. On see...? Jestas, see ongi tema.* Sinu keha võtab hoogu tervitamiseks – sõbralik naeratus, pisut kerge-meelne lehvitus, kilehääline ja õhkav teretus –, kui korraga taipad, et ehkki see inimene võib olla üks äratuntavamaid nägusid kogu Washington DCs ja riigis, oled sina tema jaoks üks tundmatu nägu, võõras. Sa oled lihtsalt keegi naine, kes Handyman Marketi riulite vahel oma ostukäraga kõnnib.

Ja siis märkad sa punast põlle, nimesilti, mis kuulutab, et tegemist on Handymaniga, kergelt saepurukihti tema teksastel, ning taipad, et Gabe Armstrongi jaoks ei ole sa lihtsalt mingi naine.

Sa oled lihtsalt mingi *klient*.

„Kas vajate millegi leidmiseks abi?“ küsib ta.

Ma ei ole inimene, keda kuulsus kergesti endast välja viiks. Olen intervjuueerinud riigipäid ja siniverelisi, filmitähti ja muusikamagnaate, kurjategijate ninamehi ja terroriste. Ainult ühel korral – *ühel korral* – kõigi nende aastate jooksul kaotasin ma oma meelerahu ja see juhtus siis, kui ma intervjuueerisin Gabe'i vanemat venda Zachi. Ajakirja People poolt kõige seksikamaks elusolevaks